



ZPRAVODAJ KESL RYU

KESL RYU SHOTOKAN z.s./www.sk-kesl-ryu.cz, tel.: 777940769, e-mail: sk-kesl-ryu@seznam.cz,

PŘEBOR PRAHY 2020 – NEPODCEŇUJEME, ALE URČITĚ NEPŘECEŇUJEME...

Pokud budeme hovořit o této soutěži, je třeba poděkovat všem, kteří nakládali materiál v pátek (náčelník měl VH PSKe) a sice Markovi Šťastnému, Davidovi a Kamile Rešovým, Jáchymovi a Hance Vašíčkové, v sobotu nás bylo tolik, že jmenovat všechny pomocníky by zabralo půl článku, ale o to všem větší díky za pomoc i na samotné soutěži, komplikované hygienickým nařízením, kde všichni obětavě v rouškách zajistili, že soutěž proběhla na vysoké úrovni. Byl to profesionální výkon a tak ještě jednou velké díky. Naše medailová smršť, tj. 49 medailí sice ukazuje na klub, který již po mnoha let kraluje Praze, z druhé stránky je třeba se zamyslet, zdali nám stačí být nejlepší v kraji, nebo myslíme výše. Tak že z pozice klubu díky všem, kteří přišli soutěžit, nevyděsili se z komplikované koronavirové situace a tím nejlepším způsobem reprezentovali svůj klub i pražské karate. Ale jak bylo řečeno, přeceňovat „jen“ krajskou soutěž by bylo hodně krátkozraké a od trenéra neprozíravé. Některé kategorie byli slabě obsazené, některé ani to ne, tak že rodičům přísluší jásání z úspěchů, trenér hodnotí výkony, pokud je viděl. Další věc je, od koho se co čeká. Když například napíšeš, že Majda Rybáková na svém prvním oficiálním kumite nebyla špatná a Barborka Šťastná ne příliš dobrá, je jasné, že jejich kumite dělí několik světelných let, ale pokud chceme soustavně nahlížet mezi špičku ČR a uspět i třeba mezinárodně, nemůžeme nás uspokojit, že si na přeboru kraje „pouze dojdeme“ pro medaili. FB je zahlcen radostí, což se na veřejných sítích předpokládá, ale nikdo si už nenapiše o rozbor svého výkonu, spíše jsou tací, kteří jsou svým výkonem tak nadšení, že se hned na první trénink po soutěži nedostaví, navíc v době, kdy nevíme, kolik jich ještě bude. Ale to je pořád dokola. Nebudu tedy zde rozpitvát jednotlivé výkony, stej-



ně to pak přináší pouze pocit ukřivdnosti a lícování mezi závodníky a rodiči, kdo tedy má zázračnější dítě... Tak že na závěr mého povídání jen rekapitulace medailových umístění: Přebornici Prahy: Matyáš Houska-kata, Veronika Rešová-kata, Veronika Rešová-kumite, Mikuláš Pater-kata, Terka Sibiřinová-kata, Kristýna Čermáková-kumite, Jáchym Hořák-kata U21, Marek Kučera-kumite, Barborka Šťastná, kata + kumite Vojta Andrš-kumite, Lucie Paterová-kumite, Filip Smutný-kata-junior + muži, Kačka Keslová-kata Jáchym Hořák-kumite U21. 2. místa Jakub Slanař kumite+kata, Petra Andršová-kata, Adam Grabovski-kumite, Miša Rešová-kata, Františka Kašparová-kata, Kristýna Čermáková-kata, Mikuláš Pater-kumite, Tereza Sibiřinová-kumite, Timon Pater kumite+kata, Daniel Jansa-kata+kumite. Bronzové medaile: Štěpán Kunc-kata+kumite, Kristýna Dvořáková-kata, David Kříž-kumite, Magdaléna Rybáková-kumite, Honza Stránský-kata, Marek Kučera-kata-dorost, Andrea Šimonová-kumite, Charlota Seniv-kumite. **Beginners-postupová soutěž na MČR:** Veronika Dvořáková 1. místo ballon, 2. místo kata, 3. místo kihon, Simča Jansová 1. místo kihon, 2. místo kata, 2. místo agility, Laura Hořínková 2. místo kihon, Lucie Kuncová 3. místo kata a 3. místo kihon, Bára Hořínková 3. místo kata. To by byli všichni ti, kterým patří díky za reprezentaci svého klubu a nezbyvá než věřit, že se situace zlepší a budeme moci svoje vrcholné



výkony ladit i v našem doju, protože venku také sice dobře ale...:-)

4/2020

Listopad-prosinec



ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

Jako vždy je zde na místě popřát všem našim členům, jejich rodičům, všem přátelům i sympatizantům našeho klubu krásné Vánoční svátky, plné klidu, pohody a porozumění a do nového roku především pevné zdraví, úspěchy ve všech konáních i pevné nervy a bojového ducha pro případné překážky spokojeného života, kterých se i při nejlepším vůli někdy nevyhneme...

Uvnitř tohoto vydání:

Jak žijeme a kde žijeme záleží na nás...	2
Soutěž o nejlepšího „katistu“ 2020...	2
Výjimečná doba, potřebuje výjimečné lidi...	3
Není proč si dávat oddech na získávání stv...	3
Pokračování soutěže o nejlepšího „katistu“...	3
Čtenba na pokračování – Moje cesta bojovým uměním...	4

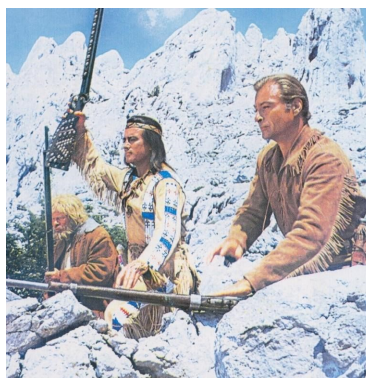




JAK ŽIJEME, KDE ŽIJEME A S KÝM ŽIJEME ZÁLEŽÍ POUZE NA NÁS

Poslední výstřel z bleskově tasené pistole udělal konec banditovi terorizujícímu městečko kdesi na divokém západu, hlavní hrdina odloží navždy pistole, podá rámě dívce svého srdce a odváží si ji na svůj ranč, kde pravděpodobně budou žít šťastně až do smrti. Ještě dlouho seděli diváci v sálu a sledovali titulky, jako kdyby čekali, že krásný příběh bude pokračovat. Většina z nás se tehdy tak nějak trochu cítila součástí děje a nespíchala s návratem do normálního světa. Je pochopitelné, že tehdy každý z nás chtěl být slavný pistolník, kladný hrdina a galantní společník. Bylo automatické, že slečny svého srdce jsme doprovázeli až před jejich dům a po nocích jsme těžko hledali dopravní prostředek domů a mnohdy šlapali i kilometry po Praze pěšky. Ale my jsme prostě takoví tehdy byli. Nebyly mobily, internet, ale bylo více času na povídání o čemkoliv, bylo méně televizních programů ale tím více bylo posezení s kamarády. Nebylo adrenalinových sportů, ale na sjezdovce, kole, či kdekoliv jinde i při bláznění mládí jsme měli stále na paměti, že zdraví je to nejdůležitější, tím bylo více bezpečno, méně úrazů a více času si to v partě pořádně užít. Nemuseli jsme být vždy ti lepší a neřešili jsme kdo má lepší či horší oblečení nebo vybavení. Bylo prioritou co kdo uměl. Jezdilo se tím co kdo měl, mnozí, včetně mě si vyráběli například boby doma z prkénka a starých bruslí. Slečny častěji nosili sukně či šaty, proto jsme je brali jako slečny a chovali se k nim úplně jinak než ke kamarádům, snažili se být galantní a veškeré vztahy byly založeny hlavně na respektu, úctě a společných zájmech. Tento čas plný romantiky i času v němž šlo o to být nejlepší nikoliv tím co se dá koupit, ale tím co dokážeme se pomalu vytrácí. Proč je dnes tak často jinak? Od malička byly a jsou všechny další generace odpradáva vychovávány příkladem. Dneska jsou mladí lidé od těch nejmenších podrobeni systematickému vymývání mozku televizí, počítačovými hrami někdy z nedostatku času přístupem rodičů k výchově, učiteli bez respektu a úcty, filmy bez kontroly rodičů apod. Prakticky již nejsou k dosažení příklady kladných hrdinů, čestných, loajálních a galantních. Zloději, vrazi a vězni jsou prezentováni ve filmech jako „klaďáci“, tedy jim automaticky držíme palce, zatím co policie, která má dotyčného chytit a potrestat je nepopulární. Z televize, počítačových her a filmu se stává návod, jak bez větší námahy přijít k penězům, „velkým“ penězům a stát se tím „hrdinou“ co si tím pádem může vše dovolit. V PC hrách vítězí ten, kdo pobije více nepřátel, životy si můžeme přikoupit a opravdový borec je ten, který volí větší násilí a více zabije. Je jedno jestli je hrdinou kladným, nebo záporným, důležité je zvítězit za každou cenu, všemi prostředky. V nízké rozpočtové sériálech, jimiž je dnes TV zahlcena, není na místě vzor ideální rodiny, vztahy bez zásadních problémů a hrdinů, kteří dokáží žít čestně a bez vulgarismu, či děti které ctí své rodiče a chovají se k nim s patřičnou úctou a respektem. Svět byznysu dneska neprodává kladné vzory a doplácí na to celá naše společnost, od těch nejmladších až po ty nejstarší. Trend dnešní doby je problém, stres, nedostatek času na cokoliv, práva dorůstající mládeže

proti rodičům, škole a ostatním výchovným institucím je zneužívána na každém kroku. Místo přiměřené represe se vydávají miliony na výchovné letáky, které nikdo nečte. Cigarety i alkohol se legálně prodává dál i přes to, že jsou to návykové drogy, protože jsou peníze vždy „až na prvním místě“. Tento článek nevznikl jako „pláč na špatném hrobě“. Je třeba si stále uvědomovat, že manipulace s lidmi je a bude. Zkuste se ale alespoň na chvíli zastavit, vypnout svojí oblíbenou hru na PC, vypnout televizi, zahodit bulvár a zrekapitulovat kdo vás ovládá, jakým směrem a jestli vám to vyhovuje. Jako po staletí se nerodí horší děti než dříve, není ani nijak horší doba, protože bylo již podstatně hůře, ale vzorů výjimečných a slušných lidí rapidně ubývá, zvláště v médiích a veřejných sítích. Výchova mnohdy vázne na nedostatku času, nebo zbytečnému dnešnímu vyděšení k represím. Ani váš pes



či kočka se nenarodili vychovaní tak, že by sami chodili ven na záchod či na bedýnku. Ale to je zase jiné téma. Staré přísloví praví: „Jak si kdo ustele, tak si lehne“. Jistotou je, že pokud na výchovu a důslednost ve výchově není čas, výsledek se obrátí proti nám. Dobrý příklad, důslednost a pevný řád je to nejlepší co pro další generaci můžeme udělat. Pokud si vždy „zameteme před vlastním prahem“ není

třeba dehonestovat vlast, naši společnost, není třeba nadávat na politiku a demonstrovat za „lepší zítřky“, či něco lepšího, nebo poctivého. Je třeba začít každý u sebe a společnost bude automaticky lepší. Východní filozofie praví, že co vložíme do života kladného, následně nám život vrátí. V záporném slovy smyslu to funguje stejně. Už naši staří rodiče hovořili o božích mýnech (dnes módnější termín karma). Investujeme do svého okolí dobro, úctu, ohleduplnost, loajalitu, galantnost, respekt a budeme šťastní lidé, protože tím pádem se obklopíme lidmi stejného smýšlení. Věřím že není nemožné plně převzít hierarchii respektovanou v karate i do domovů, škol a dalších institucí. Ale pokora, úcta a respekt k těm, kteří ušli delší cestu životem než my nám usnadní život, staneme se „sympaťáky“ pro svoje okolí a získáme tím i my kýženou úctu a respekt. Dnešní i ta předešlá mládež si na moudra příliš nepotrpí, všechno vědí lépe, těžko uznávají autority, ale to většina mladé generace v kterékoliv době. Mě, kolikrát i dnes často mrzí, že jsem ještě více neposlouchal svého času starší a zkušenější. Ušetřil bych si hodně času, než jsem na leccos přišel, nebo pochopil. Buďme „COOL“ tím, že budeme výjimeční jinak, než dnešní běžní průměrní jedinci, kteří dělají přednost ze své průměrnosti, z toho co jim rodiče koupili, nebo svých negativních stránek...

SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍHO KATISTU NAŠEHO KLUBU 2020

I přes moje vysvětlování na emailu, FB, osobně i písemně mám ze soutěže kata pocit, že jen opravdu minimum pochopilo o čem je řeč. Doma v minimálním prostoru, v péřovce a kulichu někde na betonu či asfaltu těžko můžeme demonstrovat soutěžní kata. V bez soutěžním období z důvodu pandemie máme, a je relativně zdali bohužel, jedinečnou šanci v tomto „přípravném“ období zvýšit si fyzickou kondici a pokusit se „pochopit“ karate a techniky v něm. To ale neklapne bez oproštění se od materiálního myšlení. Utkvělá představa kdy se začne zase soutěžit, kdy budu moci opět demonstrovat svoji velikost veřejně a sebelístost že nám chybí tělocvična, tatami či trenérova přítomnost, nám brzdi

možnost studovat sám vlastní rozvoj a zaměřit se cílevědomě na věci které je nezbytné opravovat. Jen zlomek kata které mi posíláte se něco výrazně změnilo, ať z hlediska základních technik, postojů, přesunů v nich, načasování technik v postojích apod. Použil jsem kata, která dobře znáte a tedy šlo o to, zdali jste pochopili co je pro vás důležité,



aby jste si udělali jasno „proč“ zrovna děláte karate a jak funguje, aby pokračování strana 3



VÝJIMEČNÁ DOBA POTŘEBUJE VÝJIMEČNÉ LIDI..

Jsem už nějaký pamětník a za svůj život jsem osobně potkal jen v souvislosti s karate takřka 3000! spoluobčanů, které jsem se snažil poznat více než jen povrchně a jako každý jsem zažil dobré i to horší. Momentální situace je neradostná, výhledy do budoucna minimálně nejasné, ale protože jsem vychován ze skromných poměrů, moji rodiče zažili bídu první republiky, válku i nástup komunistů, mě naučili optimálně reagovat i na případné životní výkyvy za cenu snížení životních standardů a vždy si uvědomovat priority, jako dobré zdraví a vážení si i minima v těžkých dobách. Oproti těm, kteří se hroučí ohledně podnikání, či že nemůžou do své oblíbené restaurace, my máme ideální únikovou cestu a sice sport. To že nám chybí tělocvična, tatami, soutěže je nepříjemné, ale zde máme možnost se podívat „do svého zrcadla“, proč vlastně, v našem případě karate děláme. Snažím se, v dnešní době spíš s menším než větším úspěchem vysvětlovat co to karate je a proč jej děláme, ale materialistická doba i výchova mi v mém snažení moc nepomáhá. Můj názor, že lidstvo a karate zvláště toto období potřebovalo jako sůl se může zdát morbidní, z druhé stránky jak jinak lidstvu připomenout životní priority. Ale zpátky ke karate. Nebudeme se ohlížet na jiné karatisty mimo náš klub, kteří bez online tréninku prakticky nežijí, bez soutěží, tedy z určitého pohledu vlastního exhibicionismu ztrácejí motivaci na sobě o to více pracovat. Oni čekají.... Oni si neuvědomují, že každý den bez snahy být o něco lepší je nenahraditelný. Škola se snaží o online vyučování, ale i zde výpadek jde nahradit, prostě zde čas neutěče. Ve sportu každý den výpadek se prakticky už nahradit nedá. Nejen fyzická, ale hlavně mentálně. Karate by mělo být součástí vašeho života, kde pohyb je úzce spojený s myšlením a morálními vlastnostmi, pouze sportování nemá zpětnou vazbu a za mého působení v karate vám můžu věnovat stovky „karatistických hvězd“ které zrovna tak jak rychle vyšly, rychle se ztratily protože „sportování“ jim do života nic nepřineslo. Dnes je ideální čas si položit

otázku. Jsem karateka? Odpověď je snadná. Jak jsem zareagoval na situaci které vybočuje z běžného života. Jsem bojovník, který o to více na sobě pracuje a dává příklad svému okolí? Život bez soutěží mi



naopak dává prostor více se nad sebou zamyslet a více pochopit cestu a moudrost starých mistrů? Jsem ochoten si zvyšovat tréninkové dávky ať na cvičení doma či venku bez toho, aby nade mnou někdo držel bič? Faktem je, že u těch menších to bez rodičů nedáme a tak zde je na místě velké díky a respekt rodinám Paterových, Kuncových, Rešovým, Houskovým, Honzovi Slezákovi, Hořinkovým, Jansovým, a dalším, protože věřím, že až budou děti starší, poděkují vám, ať se jejich cesty stočí kamkoliv. Dorost a výše, tam je to už pouze na nich. Je tento článek zbytečný? Možná, ale v dnešní době se projevují praví karatisté. Nejsou soutěže, akce, mistrovství? Nejsou medaile, diplomy, potlesk? Nevadí, prostě chceme být lepší. Od března jsme s Kačkou najeli nějaký ten tisíc km na kole, naběháno méně, jen pár set, ale na soutěže se nepřipravujeme, nikoho oslnit nepotřebujeme, přesto si dáme i karate. Snažíme se dělat něco pro zdraví, máme rádi pohyb, chceme psychicky bez problému zvládnout situaci. Jsme prostě karatisté :-)) a na to lepší období budeme připraveni... Tak že borci, dočtete článek a hurá na mráz, jako Funakoshi, nebo Nishiyama...

NENÍ PROČ SI DNES DÁVAT ODDECH I PŘI CESTĚ ZA VYŠŠÍM STV

S potěšením sobě vlastním sleduji ty, kterým složitá doba pro sport nebírá se neustále zlepšovat a někdy i s překvapením sleduji, jak někteří technicky i fyzicky rostou i bez soustavného trenérského dohledu. Proto mám pochopitelně radost, když si někteří udržují cílevědomost i z pohledu získávání vyšších STV. U Ondry Kunce se jednalo pouze o technickou záležitost v databázi, jeho karate vysoko převyšuje 6. Kyu. Velký posun demonstroval Matyáš Houska a jeho 3. Kyu je zasloužené, nezbývá než věřit, že si svůj hnědý pás uváže co nejdříve. Lucka Kuncová je opravdový talent a její sportovní inteligence je příkladná, pokud jí to vydrží je její momentální 6. Kyu jen jakási „přestupní stanice“ na dynamické cestě vzhůru. Jak již bylo mnohokrát řečeno, stv není demonstrace na ve-



nek. Pokud jsme něco pochopili, je to jen určitá vnitřní odměna a signál správné cesty. Vidíme dnes kolem sebe až příliš těch, kteří se

honosí vyšším stv, dokonce černým pásem, ale nepochopili prakticky z bojového umění nic a jen si na bojovníky a karateky hrají. U těch mladších s je třeba s pochopením počkat, musí pomoci techniky aby měly logiku a byly reálné i v praxi. Konečné hodnocení je tedy o tom kdo více pochopil, nikoliv jak momentálně „něco“ zacvičí ...

pokračování strana 2 **SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍHO KATISTU NAŠEHO KLUBU 2020.** techniky měly logiku a byly reálné i v praxi. Konečné hodnocení je tedy jednoduché a bylo o tom, kdo dokázal za dost dlouhý čas něco pochopit a něco vylepšit. Nakonec z toho vyšly tři kategorie protože masters ohodnotím jinak. Rozhodně ale díky všem, protože právě oni by si mohli říct při své práci a starostech je to pro ně zbytečné. Tak že speciálně Hance, Kačce, Radce Paterové, Ondrovi Kuncovi, Janu Dörerovi, kteří byli ti vždy první, kteří kata zaslali a výkonnostní posun naprosto evidentní. Je třeba pochválit i Jana Slezáka, Pavlu Šimonovou. Co se týká kategorie nižších stv, bezkonkurenčně zvítězil **Timon Pater**, který opravdu na sobě udělal kus práce, 2. místo **Lucka Kuncová**, 3. místo **Štěpán Kunc** Muži-kluci 1. místo **Filip Smutný**, opět je vidět že hodně pochopil, 2. místo **Matyáš Houska**, 3. místo **Vojta Andrš**. Oba na svůj věk se slu-

šně prokousávají nástrahám karate bez chyb. Kdyby bylo více míst, určitě by bylo na místě pochválit Mikiho Patera a další. Slečny 1. místo **Lucka Paterová** a pokrok a pochopení evidentní, 2. místo obsadila **Miša Rešová** a 3. místo **Barborka Šťastná**. Pochvalu zaslouží Veronika Rešová a za snahu Kačka Slezáková. Ale všem, kteří se snaží být lepšími, kata natočili a soutěže se zúčastnili patří gratulace. Oficiální vyhlášení soutěže a předání pohárů nějak vymyslím, v doju to nebude, ale věřím, že na mrazu také ne:-). Zatím jdeme dál s tím, že nikdo nemá vše hotovo, ani mistr světa...





ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

aneb druhá šance... pokračování ze zpr.3-2020.. Ani zdravotně mě nazas-tihl konec roku v pohodě, ale Silvestr na chatě byl opět špičkový a Voce-látka, Vlado, Dana, Roman, Maruška, Markétka, Ivetta, Láďa Veleba, Jindra, Růža, Alča, Olda a pochopitelně domácí, si náležitě konec roku užili včet-ně takřka tři čtvrtě hodinového ohňostroje a palbou z legálně držných zbraní :-). Doufám, že nám taková pohoda vydrží ještě hodně dlouho, pro-tože tak nějak je ještě hodně těch, kteří neumí dostatečně ocenit spous-tu kamarádu, kolektiv a jistotu a pocit že člověk není sám. A tak vše jen to nej do roku 1992. Ten začal, jak jinak, než začátek na zimním soustře-děním. Nápad ho tentokrát absolvovat na běžkách byl dobrý, a to ani ne tak zlepšením fyzické kondice, jako nezapomenutelnými kreacemi karatistů, které vzbuzovaly nadšení u ostatních lyžníků, zvláště když náčelník při výletu po okolí, hledající na cestě zpět naše vyhřáté útočiště, nasmě-roval výpravu na černou sjezdovku. Ještě dnes nechápu, že všichni pře-žili a sám vedoucí výpravy, po více jak napočítaných třiceti pádech, to i když nerad, někde v půli sjezdovky vzdal a došel dolů po svých. Zlatý hřeb nás ale čekal dole, kdy majitel vleku při dotazu kde je naše chata odvětil, že už je to jen kousek, vyjdeme černou sjezdovku nahoru a tam



nika nepři-dalo zamít-nuté koupá-ní, proto-že ty menší se těžko mohli uhlídat, ale motivací by-lo že když

to už je. Jedině vrozená autorita k trenérovi mi zachránila život. I přes ta-kovéto zážitky, kterých si všichni užili dostatek, nakonec jako vždy, nad-šení z celé akce. Naprostou novinkou bylo další zimní soustředění dětí, kterých se v klubu tolik rozmnožilo, že bylo třeba udělat i speciál pro ně. Díky Ivce, Marušce, Vladovi nebo Markétce se vše zvládlo na jedničku a kdyby vzor mladého karatisty Franta Parger nerozbil omylem hlavu lah-ví Robertovi, bylo to na podtrženou jedničku. Jak jde čas dále, nenechá-vám se deprimovat úbytkem dospělých, protože to je evidentní daň vy-pečené revoluce, ale mládež to vynahrazuje na všech frontách. Ivča je nominovaná do seniorské reprezentace a to je nejen důvod k velké os-lavě, ale i její možnost konečně vycestovat na zahraniční soutěže. Fle-xibilita karatisty se ukázala hned na prvním výjezdu do Holandska. Zlo-mené prsty z kumite mi zabránily vycestovat také, ale u autobusu kam jsem šel vyprovodit naši reprezentantku, trenér reprezentace povídá: "Jedeš také ne?" Já na to že nemám pas a věci. A on povídá, že mám na to 30min. Tak že taxi, pro pas a na sbalení nebyl čas, kartáček na zu-by a vzhůru do Holandska. ME klubů se našim moc nevyvedl, ale já byl jako u vytržení, korzující mezi nejlepšími karatisty Evropy jsem měl po-cit, že konečně se za ty roky v karate velká odměna dostavila. Skvělá pohoda byla i s našimi nejlepšími kumitáky, tehdejšími veličinami české-ho karate a legrace byla, když v místě ubytování na jednom statku těm dlouhým koukali nohy z palandy a někteří spáči, kteří nebyli včas na sní-dani se museli spokojit se suchým chlebem. Nic jiného nebylo, protože spořiví Holanďané asi neměli vůbec ponětí, že čeští karatisté jedí, jako kdyby to mělo být naposled v životě. Než jsem stačil vstřebat zážitky z Holandska, úžasný úspěch Ivy se dostavil v Dánsku na Genshi-kan CU-PU. Nádherný pohár pro vítězku prostě nečekal nikdo, ale byl tou největ-ší ozdobou úspěšné české reprezentace. I když tato kronika je vedena čistě z pozice mého karate, nelze opomenout výjezd karatistického zrna

poprvé k opravdovému moři do Řecka. V sestavě já, Iva, Andy Jirka Vlado, Dana a Sláva jsme asi nikdy neuměli představit, že se dá jet karosou dva dny a jednu noc a to i když jsme v tomto složení s pře-vahou ovládli řidiče a vždy na zastávkách vypili většinu kávy, proto-že pak řidiči došel plyn ve vařiči. Tuto cestu asi už nikdy i kdyby to bylo to jediné co by bylo, zvláště když jsme museli vytlačit vlastní si-lou autobus z trajektu, který se porouchal a trajekt potřeboval jet dál Zážitky ale skvělé, jako vždy, když je super parta. Po návštěvě Atén Olympie, Koryntského průplavu a krásného moře nám super vzpo-mínky nemohl pokazit ani řidič umělec, kterého asi přemohl po ces-tě zpátky mikro spánek a nalétl na svodidlo. Zranění však byli pou-ze ti, kteří pašovali kořalku domů a tak i Sláva přišel o Ouzo, které se rozbilo o hlavu jeho manželky. Nakonec jsme domů dorazili, ale busem do Řecka již nikdy více. Karatista však nemá nárok odpoči-vat a plyně na krásnou dovolenou navazovalo tradiční letní sous-tředění. Pomalu ale jistě zjišťuji, že samotná příprava je daleko hor-ší a náročnější než celá akce. Samopše však všechny nadchly, ale pro optimální výcvik bylo 35°C přece jenom dost. Popularitě náčel-níka nepři-

dalo zamít-nuté koupá-ní, proto-že ty menší se těžko mohli uhlídat, ale motivací by-lo že když všichni borci ve vedru zdolali pahorek, nácvik karate i posilování s plným nasazením, odměnou jim, včetně trenérů, bylo krátké dynamic-ké smočení v Sázavě, kdy každé byt jen vteřinové potopení nejmla-dších bylo trestáno kliky a dřepy. Ani polední vedro však neodradilo ty starší od každodenního nohejbálku a podle toho jak se dařilo tre-nérovi, vypadal i odpolední trénink, tak že se fandilo výrazně týmu náčelníka. Pozitiva na nás čekala i v letních měsících kdy byly zve-



řejněny tabulky nejlepších závodnic kata. V juniorskách kralovala Iva Ke-slová s velkým náskokem před Sy-sovou, Smidtovou a dalšími, kterých bylo na špičce přes 20. Ale to neby-lo vše, Iva se stala královnou i v že-bříčku seniorek a za sebou nechala tehdy jména špiček českého karate jako Buzkovou, Hodovou, Ligdovou, Pytlíkovou a další. A když ještě ve starších žákyních se Helča Vocelo-vá dostala do první desítky, spo-kojenost stoprocentní. Jako členu pa-rlamentu ČSKe mi byla nabídnuta účast na výjezdu na MS do Grana-dy. To že uvidím celé francouzské pobřeží a kus Španělska, bylo sup-super, ale hlavně na vlastní oči vi-dět ty nejlepší z nejlepších z karati-stického světa jsem považoval jako naprostý bonus v celé mé dosavad-ní cestě karate. A že to byl zážitek největší... Pokračování příště...